

Besúgó 8

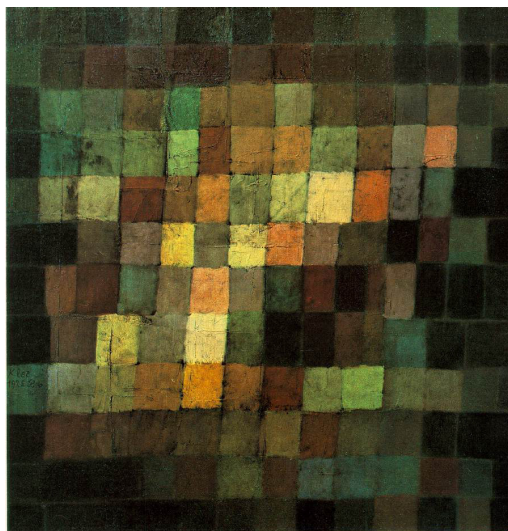
Láthatatlan színház... szüntelen keletkezés

Láthatatlan könyvtárak jutnak eszembe. Láthatatlan könyvek. Nem is! Láthatatlan alkotások... A Találkozó előtt legalábbis ezek motoszkáltak a fejemben. Ezek a láthatatlanok, s így halhatatlanok is. *Még lesüllyedt sorok.*

És így, az idei *Találkozó* utolsó előtti napján, azt érzem, hogy mennyi mindent láhattam születni. Keletkezni. Szüntelenül... Megnyíló torkokat, emberekből, testből és húsból előbújó szellemeket, gyermeki fantáziát, álmokat, tragédiákat, sorsiróniát, félelmet, rettegést, boldog pillantásokat... Hogy ezt igaziból a színpad szüli-e, hogy létezik-e a teremtésnek receptje? (Sosem volt, sosem lesz „tuti”.) Ettől a kérdéstől válik végtelenül izgalmassá a lét! Csak merd és tudd kifejezni! Erről a mikéntről idén legkevesebb tizennyolc vita, beszélgetés, ötletelés, vélemény hangzik, hangzott el. És ez is legalább annyira fontos, amennyire fontos az, hogy sok hosszú hónap során az év többi szakához képest még fokozottabban mernek és tudnak hinni színjátszóink, rendezőink, közösségi vezetők, menedzserek, titkárok és egyesületi vezetők, szóval még fokozottabban mernek és tudnak hinni a lét és a teremtés hívó szavában. S amiként a teremtést, úgy ezt a folyamatosan megújuló, sokszor küzdelmesnek és néha-néha kibírhatatlanul terhesnek tűnő munkát sem képes az ember felfogni, mármint, hogy honnan az energia, az elhivatottság. Persze tudjuk, mert mi is itt élünk Veletek. Érezzük. A közösségtől mint létmódtól sosem vitatható el az összetartozás-érzet. Nem is érzet. Hanem velejáró, pontosabban: ettől az, ami.

Valamikor végtelenül régen, végtelen, már lesüllyedt, láthatatlan időken történt valami halhatatlan dolog. Vagyis valami megmásíthatatlan, kiríthatatlan. Az ember beszélni kezdett a Másikhoz. Közönsége először csak a fák voltak, a hegyek és az ég. Majd a többi emberi lény. S ez a többi emberi lény Vele tartott. És közben a ritmus is megszületett. A hang, amely igaziból és valóságosan is a léttel kommunikált. És aztán valami olyan, amelyet először csak rítusnak neveztek, s később színháznak is.

Manapság sok minden születik és hal ki egyszerre, vagyis párhuzamosan. De mi és Ti talpon, porondon maradunk. És fontos az, ami és ahogy van. Ti, az idén tizennyolcan, mind-mind külön-külön. És így...

bb**Emberparcellák**

Ma a Találkozó színpadán Az utolsó nap mindig különleges

A pénteki az utolsó előadásnapja a szemlének. Vigjátékkal zárunk, ám reméljük, a közönség ennek ellenére szomorú lesz, hiszen vasárnap itt a Találkozó vége. A zsűri pedig az előadások után meghozza döntéseit.

*A verbázi Szirmai Károly Művelődési
Egyesület színtársulata bemutatja*

PETER SHAFFER:
JÁTÉK A SÖTÉTBEN (90')
vigjáték

Szereplők:

Brindsley Miller – Bán Andor
Carol Melkett – Stoisavljević Veronka
Miss Furnival – Robotka Angéla
Melkett ezredes – Dognár János
Harold Gorringe – Nagy Tibor
Schuppanzigii – Robotka István
Clea – Rasztovac Hajnalka
Georg Bamberger – Fülöp Martin

A rendező munkatársai:

Rendezőasszisztens: Dognár János
Fény- és hangtechnikus: Vig Edvard
Súgó: Trajalov Gizella, Zsigmond Ilona
Díszlettervező: Dognár János

Rendező: Robotka István

A csoportról:

A színtársulat sokéves szünet után 2007-ben négy amatőr színész összefogásával alakult meg újra. Első bemutatójuk KALÓ FLÓRIÁN *Négyen éjjelkor* című darabja volt, ezt követte JOVAN STERIJA POPOVIĆ *Bestiája*, SZÁNTÓ ARMAND és SZÉCSÉN MIHÁLY *Paprikás csirke* című bohózata. A 2011. évi színjátszó találkozón bemutatott *Vásári komédia* címet viselő előadásukat tizenhat ízben játszották.

2012-ben a társulat egyik oszlopos tagja, MAJLÁT SZÜCS TÜNDE távozott a csoportból.

„Kell egy kis áramszünet, időnként mindenkinek...”

A kisorozsi Testvériség-Egység Művelődési Egyesület színtársulata bemutatja

GÖRGEY GÁBOR:
ÖRÖMÁLLAM (90')
vígjáték

Szereplők:

Fekete úr – Berta Attila
Fekete hölgy – Fehér Helena
Szürke úr – Fehér Géza
Szürke hölgy – Péter Anita
Lila úr – Tombác Imre
Lila hölgy – Német Mónika
Gigi – Lőrinc Tianna
Kokó – Szorcsik Edvina
Madame – Fehér Zsuzsanna
Felügyelő – Lázár Ervin
Örmester – Radics Ignác
Rendőr – Fehér Géza
Freud – Kormányos Sándor
Jancsi – Dávid Filip
Juliska – Čirić Nevena
Súgó – Lőrinc Natália

A rendező munkatársai:

Díszlet: Német Attila
Jelmez: Fehér Zsuzsanna
Zene: Gazsó Zsuzsanna

Rendező: Lórik Gizella

A csoportról:

Írásos adatok szerint KISOROSZON már 1912-ben működött színjátszó csoport. Ettől az évtől kezdve minden évadban volt bemutató. Csak egy párat említünk meg: *A falu rossza*, *Szegény Dániel*, *Balkáni gerle*, *Házitücsök*, *Himnusz*, *Fejek Ferdinándnak*, *Pisti a vízivatarban*, és persze sorolhatnánk még tovább. A kisorozsi színtársulat egyike annak a három művelődési egyesületnek, amely minden évben részt vesz a *Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján*. A színjátszó csoport több ízben nyerte el a Találkozó fődíját, társulatának tagjai nemegyszer a legjobb férfi és női fő- és mellékszereplői díjat vihették haza.

A zsűri véleménye az oromhegyesi Bohémia csoport előadásáról

Az első lépések hangosan és bátran kopognak a tordai színpadon

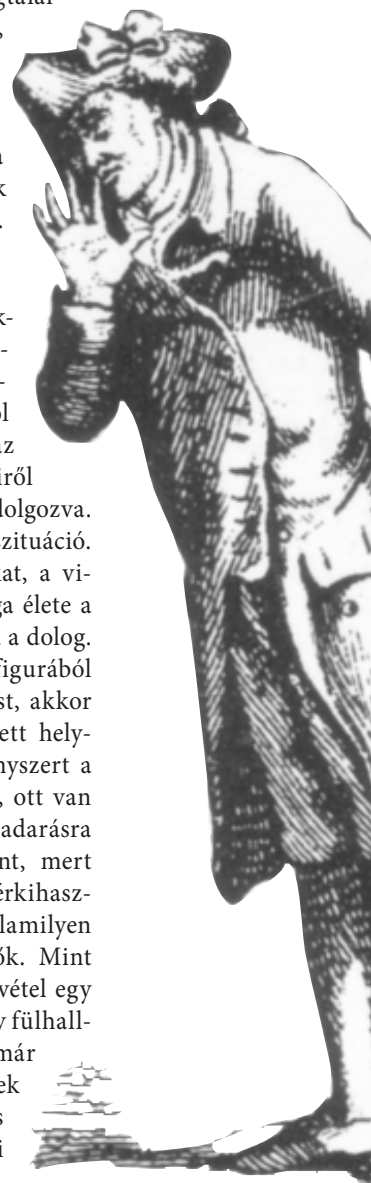
A Bohémia – Az érett éretlenek szintársulat mindössze két-három hónapja alakult Oromhegyesen. Tagjai – ahogy a nevükből is kiderül – már nem éretlenek... Nagy bátorság érett korban belekezdeni valami újba, ami vágyként raktározódott az évek folyamán. Csapatot alakítani, szereplőket toborozni, és egy kicsi segítséggel belevágni a munkába. A szereplők először álltak színpadra, rendezőjük nincs. Jókedv és önkifejezés, adni akarás annál több. Hogyan lehetnek az első lépések egyre biztosabbak? Lássuk, mit javasol a zsűri!

MEZEI ZOLTÁN szerint a játékkedv a leglényegesebb, hiszen biztosan az hozta össze a csoportot, és a vágy, hogy csináljanak valamit. Ezek az első lépések a színpad felé. Nagyon helyes, hogy megtették. A közös ötlet, a közös munka remek dolog, látszik, hogy jó hangulatú próbáik voltak, mindenki gondolkodott, saját ötleteket hozott. De fontos, hogy legyen olyan személy, aki a sok jó ötletet – és közte a sok rosszat is – kordában tartja, nyesegeti. Kell, hogy álljon lent valaki, aki látja, kívülről hogy néz ki valami. A saját figuráját mindenki hozhatja nagyon jól, de hogy az az egészbe hogyan illeszkedik bele, azt csak egy külső szem tudja látni. Mezei szerint egyébként is a rendező személye meghatározza, milyen az előadás. Persze nemcsak az, hanem sok mindentől függ: a csillagállástól, a csapatától, a lelkiállapotoktól, rengeteg tényezőtől. Szerinte ki kell – akár közülük – nevezni valakit, aki bevállalja a rendező szerepét. De ez idővel kialakul. Mindig lehet segítséget is kérni. Mert most kicsit látszik, hogy nem volt külső szem, és mindenki csinálta, amit gondolt, ahogyan tudta, és néhol összecseng, néhol viszont szétesik a történet.

A darabválasztás mindig nagyon fontos. Egy jó választással megkönnyíti a helyzetét a csapat, egy nem nekik valóval visszahúzza. Az általuk választott darab nagyon jópofa alaphelyzet, és tökéletesen passzol a mához. Ennek a történetnek alapvető kapcsolata van a mai problémákkal. A színház meg ugye arról szól, hogy valamilyen módon a problémáinkat megfogalmazza művészi formában, művészi szinten. Aztán beül a néző az előadásra, tanul belőle, kacag magán, elszomorodik, és körbeér a dolog. Így van értelme a színháznak. Viszont úgy érzi, maga az előadás ottmaradt a vázlat szintjén. Helyesek voltak a háttérletek. A mobiltelefon-becsörgés olyan hihető volt, hogy ők összevitáztak rajta Rozival, hiba történt-e. Ez azt jelenti, hogy jól játszották, hitelesen. Jó figurák indultak meg, de hiányoztak sok helyütt a viszonyok a szöveghez, a többi szereplőhöz, mert ezek összességéből alakul ki egy helyzet, és ezáltal egy színdarab. Nem győzi elégszer hangsúlyozni, kell, aki letről koordinálja az egészet.

Ha stúdióban játszódik az előadás, el kellett volna menni tanulmányútként egy rádióba. Ha legközelebb hozzáfognak egy történethez, és ha megtalálható természetes valójában valahol, ajánlja, hogy menjenek el megnézni! Már rögtön lesz miből építkezni. Mert a stúdióban suttognak, nem ül bent a rendező, nem lehet folyamatos a járkálás, zörgés a székekkel... Ha megcsapja őket egy levegő onnan, megértenek sok mindent, és jönnek maguktól az ötletek. Rengeteget segíthet.

Jó helyzet lett volna csak körbeállni a mikrofont, és a felvétel alatt mindenki éli az életét csöndben, de néha belehallatszik a szöszmötölés, akkor megállni, újrakezdeni... Ettől kapott volna egy kis életet és hitelességet az egész. Mert így vázlat maradt, látjuk, hogy miről szeretne szólni a dolog, de nincs eléggé kidolgozva. Az apróságoktól éled fel egy helyzet, egy szituáció. A jövőben végig kell gondolni az apróságokat, a viszonyokat, mert mindenkinek megvan a maga élete a színpadon, ettől válik egyszer csak varázslattá a dolog. Véletlenül sem szabad kinézni! Ha nem a figurából ered, ha nem követeli meg a darab a kiszólást, akkor nagyon illúzióromboló, az addig megteremtett helyzet széttörik. Persze valamiért érez ilyen kényszert a színpadon álló. De nem szabad, mert tudjuk, ott van az a negyedik fal... A szövegérthetőségre, a hadarásra mindig figyelni kell. Muszáj érteni mindent, mert különben lemarad a néző a történetről. Jó a térkihasználás. Szerinte ki lehetne találni arra is valamilyen helyzetet, hogy érkeznek próbára a szereplők. Mint az életben. Elhangzik, hogy nem sikerül a felvétel egy része. De ezt honnan tudja a rendező? Csak egy fülhallgató kell a fejére, ha azon hallgatja a felvételt, már értünk mindent. Jó, ha többször visszajönnek apróságok, de ha csak néhol egy-egy, foghíjas lesz. Mindenkinek van saját privát dolga, ami beleilleszkedik a nagy egészbe. Ahhoz kell a rendező, hogy megmondja, mi és mennyire

illeszkedik bele. A darabnak van mondanivalója, és az jó. De fel kell öltöztetni a csontvázat, a húsát, a bőrét, aztán a ruháját, a haját, a kalapját, a szemüvegét is odatenni. Minden figurát így kell összerakni.

Megtudtuk a csapattól, hogy folyamatosan keresik az új tagokat. És a próbák alatt érezték rá, hogy ők is hiányolják a rendezőt. Azért jöttek el, mert meg akarták hallgatni a tanácsokat. A tapasztalat nagyon hiányzik nekik, és örülnek, hogy megtették az első lépéseket. A kritikából lehet meríteni, ebből építkezni, mondják. Ha RAFFAI ÁGNES, a VMMI munkatársa nem adott volna utasításokat, nem mondta volna el az észrevételeit, felolvasták volna a szűz szöveget. Mert nem tudták, hogy kell egy ilyen dologhoz hozzáfogni. És nem is mertek volna eljönni. Otthon sem mertek volna fellépni, mert hiányzott az önbizalom, és befuccsolt volna az egész kezdeményezés, a sok munka. Ezért volt jó, hogy kaptak biztatást. Most meg sok szakmai tanácsot, és ezáltal új lendületet.

BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA számára a *Találkozón* az a legszebb, ha új csoporttal találkozik. Szereti a szeniorcsoportokat, kulcsfontosságúnak tartja létüket, nem csak a fiatal csoportokét, egy falu életében.

Elnézést kér, mert habár nem tudnak róla, de nagyon megsértette őket. Őt nagyon átvették, és nagyon dühös volt, mert azt hitte, a telefon civil. Így, hogy tudjuk, beépített elem, minden elismerése az övéké! Ez azt bizonyítja, hogy van egy olyan színházi gondolkodás bennük, ami feltételezi, hogy ez egy jó csapat legyen. A néző mindig azt keresi, mi történik – sokszor izgalmasabb a hátul történő akció, mint maga a felolvasás. És akár

az is, ami az éppen olvasóval történik – például hátra dobják egy papírgalacsinnal, de olvasni kell tovább, ezt lereagálja... Valami kell, hogy történjen velük, a szöveg olvasásán túl. Jó utakat látott, több szereplő ki van találva kívül és belül egyaránt. De a másikkal való viszonyulást is ki kell találni. Azt ajánlja, akinek az ötleteit beletették az előadásba, az legyen legközelebb a rendező.

Az amatőr csoportoknál elsősorban a saját szórákoztatásra készülnek a színházi előadások. De a próba-folyamat örömein túl kell, hogy legyen célja is, valami, amit a nézőknek akar közvetíteni. Volt gondolata, üzenete a szövegüknek, és ez jó. De önmagukkal szemben is igényesebbnek kell lenni. A körülbelül szövegmondás nagyon gyorsan lebukik. Artikuláltan, szépen beszélnek. Aki a színpadon áll, felelősséggel tartozik mindazokért, akik hallgatják. Soha egy pillanatig nem lehet magánemberként viselkedni a színpadon, mert az rögtön odahúzza az ember szemét.

Rozi elmondta, nagyon jól gondolkodó csoportot látott, mindenképpen folytatniuk kell, amit elkezdtek! De legyenek még többen! Biztosan lesz helyben vonzása, mert jókedvűek, és adnak valamit a közösségnek, más is érezni fogja, hogy jó lenne idetartozni. Anyagi problémák mindig mindenhol vannak, de jó lenne elhívni egy rendezőt most, az elején. A saját munkáján keresztül tanul az ember a legtöbbet. A rendezőjelölt és a színész is így fejlődhet a legjobban.

gigi

ABBA habbal

Az élet egy rózsaszín tengerpart – bűvárfiúkkal

Rozi mondta az előadás szünetében, ha ilyen jól megy a továbbiakban is a bácskertesieknek (gyönyörűen sokan vannak), ki kell bérelni egy nagy színháztermet a következő évben, például a Budapesti Operettszínházra gondoltunk, ami a Találkozót illeti. Nem kispályáznak, az előadásnak van zenei rendezője, korrepetitora, rengeteg technikai munkatársa. Ahogy tőlük megszokhattuk, ők varrják a jelmezeket. És élőben énekelnek. És hát voltak bűvárfiúk is! Molnár József rendezte a Mamma mia! című musicalfilm alapján a zenés-táncos előadást.

– Külön emelem a kalapom az előtt, aki a portokat kezelte – kezdte BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA az értékelést –, nagyon szépen lekeverte, nagyon szépen működött. Továbbra is azt gondolom, jó, hogy musicallel folytatjátok az operett után. Félelmetes, mennyien vagytok, és mennyi energia van bennetek. Mindegyik korosztályból sugárik ez az erő, amivel jelen van a színpadon. Ez a mozzanat, ami BÁCSKERTESEN van, hihetetlen, csak ámulunk, hogy csináljátok.

Rozi így folytatta: a csoport igényes technikailag. Csuda fények is vannak. (Kiderült, az előadásban vetítés is lett volna, a színpad hátuljában kifeszített vászonra szobát, illetve tengerpartot vetítettek volna.) A fényeket kicsit ügyetlenül használták. Felhívta a játszó figyelmét, kitakarta a naplóval az arcát az első jelenetben, erre vigyázni kell. Nagyon szép a sirályhang, csak egy picit hallottuk, éppen csak jelezte, hogy hol vagyunk. Szerette a hullámozó gumicsónakot, kár, hogy MEZEI ZOLTÁN, aki jobbról ült, nem láthatta.

Bűvárfiúk! A fiatal játszóik között általában a lányok vannak többen, külön köszönet azért, hogy itt játszanak a fiúk, ráadásul tényleg igazi pasik, és nem kisfiúk a színpadon! Ellenben amikor az apukák elkezdnek a fiatal lányokkal táncolni, az olyan, mintha a cukrosbácsik jelentek volna meg.

A füstnek is megvan a maga indoka, fényvel együtt izgalmas. Nem érthető, miért szükséges itt. Nagyon jók azok a jelenetek, amikor a rendező előrehoz, kiemel két-három szereplőt a tömegből, és közben mögöttük folytatódik a történet, de azt is halljuk, ami ettől a néhány szereplőtől elhangzik. A második felvonás kezdése katasztrófa. Középen, az „ágyon” a lánnyal, aki rémálmodik, majd kiviszik. Oldalt kellene fordítani, hogy lássunk belőle valamit, így semmiképp.

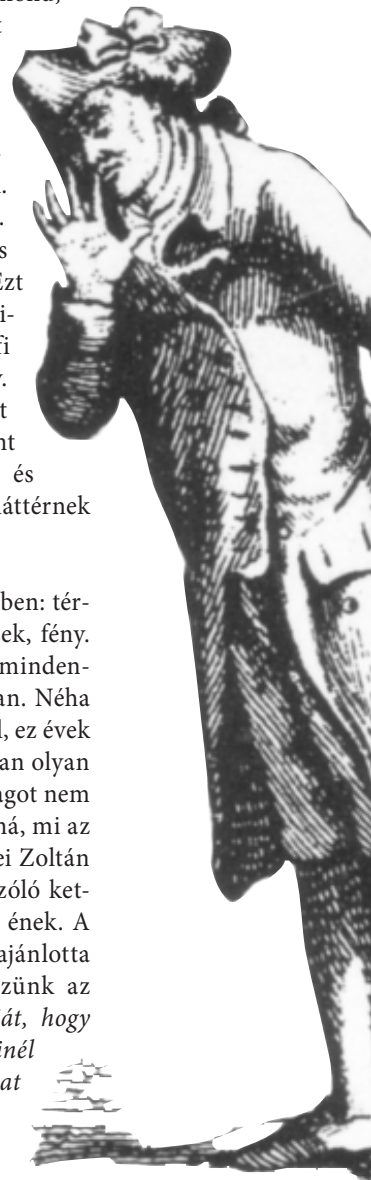
Vigyázni kell a hangsúlyokra, és a természetes beszédstílust kell megőrizni. Az angol esetében érdemes segítséget kérni egy angoltanártól. Csillának nagyon szép a kiejtése. Egyes dalok magyarul hangzottak el, ám borzasztó ezeknek a fordítása. Vagy magyarul, vagy angolul kellene elénekelni. Rozi dicsérte MOLNÁR CSILLA éneklését!

Az előadás legnagyobb gyengesége a koreográfia. Segítséget lehet kérni szakemberektől, és kellene is. Volt egy kettős koreográfia, amit szituációban csináltak meg, és ez jó volt. De a legtöbb mozzanat nem éri el a megfelelő szintet.

Mezei Zoltán elmondta, amit a zsűri elmond, azok személyes benyomások. Tuti nincs, ezt Rozi már az első napon elmondta. A zenés műfaj nagyon komplex, túl azon, hogy az ember bemegy, megpróbál embert ábrázolni és kimegy, itt nagyon sok mindenre kell figyelni. Borzasztó jó lendülete van a csoportnak. Óriási a játékkedve, és ez látszik az előadáson. A hibák ellenére az előadás hat. Két felvonás ráadásul, ezt bírni kell kondícióval, lélekkel. Ezt megcsinálni egy műkedvelő csapatnak, a zsűritag a kalapját emeli a teljesítmény előtt. Profi színháznak is nagyon nehéz, és nagy veszély. Hogy egy ilyen kicsi közösségen belül, mint KUPUSZINA, ennyi muzikalitás legyen, ilyent még nem látott. Komoly műszaki háttérrel és műszaki személyzettel dolgozik a csoport. A háttérnek ezért óriási csillagos ötös jár!

Hat témát érint Mezei Zoltán az értékelésében: tértárgyhasználat, koreográfia, ének, hitelesség, kötések, fény. A csoportnak jó adottságai vannak, Csillát mindenképpen ki kell emelni, ő énekelt a legtisztábban. Néha egy kicsi kis vibrato hiányzik az énekhangokból, ez évek munkája és hangképzése, és itt a csoportban van olyan énekes, aki ezzel rendelkezik. Sajnos hanganyagot nem tudunk ide bevágni, akkor már mindenki tudná, mi az a vibrato, és hogy hogyan magyarázta el Mezei Zoltán a hangképzést és a kontrollt. Voltak szépen szóló kettősök, a szólókban sokszor nem volt tiszta az ének. A korrepetitor sokat hozzá tud ehhez tenni. Felajánlotta a NÉPSZÍNHÁZ szakmai segítségét. Most idézünk az értékelésből: „...nyújtjuk a színész diapazonját, hogy minél nagyobb légében tudjon énekelni, a minél magasabb hangokat és a minél mélyebb hangokat ki tudja énekelni.”

Gond van a koreográfia működésével, amennyire lendületes a csoport, annyira nincs

erő a koreográfiában, abban, ahogyan előadják. A tánckar nagyon fontos, ő ágyaz meg mindennek. Majd felidézte a zsűritag a *krumplivető/tekegolyós* mozdulatot. Ha ebben nincs erő, akkor nem jön át. Rozi egyetért, de azt gondolja, hogy ha kicsit a koreográfia korszerűbb lenne, akkor jobban részt tudna venni benne a csapat.

Nagyon jól kitalálták a jelmezeket, szépen elkészítették, valóban odavalók, ötös!

A térhasználatban következetlenségek vannak. Nem kell mindent megmutatni, el tudom képzelni, hogy elmentek csónakázni a fiúk. Az elején beszél a lány, a végén eleveznek, ez keretnek szép, de a végén az evezés nem mutat jól. Át kell gondolni a térhasználatot. Nem hiányzott a fotótapéta. Mert a reáltér ütötte volna a díszletelemeket, nem ugyanaz a stílus. Pontosan elég a sirályhang! A játékok megteremtették az egész (tér) hangulatát. Ahogyan a háttérélet megszületik, remek! Ha folyamatosan látom a kinti díszletet, a szoba – amiről Rozi is beszélt – bezavar, amikor elvileg a színpad szobabelsővé válik.

A jelenetek kötései, a dalok kötései fontosak! Lement a dal, több esetben megoldották egy gesztussal, sötéttel a szám végét. Viszont ha a színészek akkor mennek ki, amikor a díszletezők jönnek be, azzal le lehet rombolni az illúziót. Kell csinálni egy hátsó, kék fényt („gegenből egy huszassal megnyomva”), és akkor nem billenünk ki a történetből, mert csak szilüettek látok.

Hitelesség: nagyon nehéz ebben a műfajban hiteles szituációt felvázolni. Ha várunk

a zenékre („a tintaranta végére”) veszt a szerep hitelességéből. Nehezíti a színész dolgát, ha még megy a jelenet, a zene már elindul, és úgy kell belépnie, de élvezetesebbé teszi. Borzasztó nehéz a zenés darabban megteremteni a valódi beszédmodort, nem túlrájolni a játékokat. Az egész műfaj stilizáció. Nem szabad, hogy teátrális legyen, amit a színjátszó csinál. Fontos, hogy tudjon haladni a történet, ehhez hitelesség kell. Ez a rendező szemére van bízva! Neki kell erre figyelnie.

Világítás: nagyszerű, hogy van. A műfaj sajátossága, követelménye, hogy effektusokkal megsegítsék a számokat. A színpadon minden dolognak akkor van értelme, ha történik vele valami. A színház nem mindig az intellektusra hat, hanem az érzelmekre. Az előadás füsttel és fényekkel kezdődik. „Füsthöz *spotfényeket használunk.*” Itt villóznak a fények, ám nem történik semmi. Fontos lenne, hogy valami történjen a színpadon. A néző számonkér bármit, amit a csoport felrak a színpadra. A cél, hogy minél kompaktabb legyen az egész.

A jelmeztervezőnek üzeni Rozi: „Mellőzze a gumipapucsot! Életveszélyes is lehet.”

Mezei Zoltán így zárta: „A bűvárfiúk egy nagyon jó fricska lenne/lehetne, a sziruposnak a kifordítása, ha a történetben több olyan elem van, amikor bejönnek még ilyen parodisztikus elemek, hogy ellentétezzék ezt a nagyon édes történetet azt üzenve, rendezőként ezzel én is csínján bánok, mert az élet nem ilyen sima.”

gém

Gyermeknap

Mert a játékból sosem elég!

Nagyon-nagyon sok szép és jó dolog történt Tordán. Nagyon-nagyon sok szép és jó előadást láthattak nemcsak a felnőttek, a legkisebbek is. Mégis úgy éreztük, szükség van arra, hogy tartsunk egy olyan napot, ami igazán a legkisebbekhez szól.

Minden a gyerekkorból ered – mondják gyakran a pszichológusok. Nemcsak a rossz, a jó tulajdonságok gyökere is innen eredeztethető. Aki megszokja, hogy közösségben él, létezik, alkot, általában csapatjátékos lesz felnőtt korában is. Aki már gyerekkorában megtanulja a munkához való egészséges hozzáállást, az elkötelezettséget, az alázatot, kialakul a felelősségtudata a társai, a csapat és önmaga irányába, könnyebben érvényesül majd később. Ha egy egészséges önbizalmat szerez, meg mer szólalni közönség előtt, és ki is tudja magát fejezni, valószínűleg határozott és nyitott felnőtt lesz belőle. De hogy nem fog zavarba jönni, ha feleléskor meg kell szólalnia az osztálytársai előtt, az is biztos.

Gyógyító ereje van a színháznak. A jótékony hatásait nem is lehet felsorolni. És reméljük, ezt Önök, Ti is megérezte a *Találkozó* ideje alatt. Sok előadást megnéztünk, sokat voltunk együtt, sokat beszélgettünk, játszottunk, barátkoztunk. Mégis, kell még egy kis hab a tortára. Ez a bizonyos szombati *Gyermeknap* olyan programokkal lesz tele, amelyek kifejezetten a gyerkőcöknek – de nem csak Nekik! – szólnak.

5 órától a ludasi LÚDAS MATYI MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET színjátzóit mutatják be előadásukat, melynek címe *Megyünk Kataért Zöldországba, a Zöld-tengerre.*

BERTA ROLAND dolgozott a gyerekekkel. Az izgalmas és szórakoztató mesét azért is fontos minél több gyereknek megnézni, hogy lássák, a hasonló korúak mire képesek. Hiszen 7, 8, 9 és 10 éveseket látnak majd a színpadon. Hallottuk, hogy egyre több tordai kislány szeretne színész lenni. Íme, még egy kis löket a legkisebbeket megcélzó gyermekcsoport beindításához: ha máshol működik, itt miért ne működhetne?! Csak jókedv és kreativitás kell hozzá. Abban pedig TORDÁN nincs hiány. ☺

6 órától *A Sötétben Látó Tündérrel* találkozhatnak az Érdeklődők. BAGOSSY LÁSZLÓ írt egy csodálatos mesebeszédet, amit MOLNÁR RÓBERT színpadra álmódott. RAFFAI ÁGNES, vagyis a sokatok által jól ismert *Gigi* a tündér szerepébe bújik, BARÁTH ATTILA pedig segít neki a bábokat életre kelteni. A csodás barangolás a mesék birodalmában nem csak gyerekeknek ajánlott!

A két előadás után szükség van egy kis szusszanásra, egy kis beszélgetésre és játékra. Majd egy közös mozizásra hívjuk a gyerekeket – ha idejük és erejük, na meg az anyuka engedi, nézzünk meg együtt egy rajzfilmet a színházban! Ami akár mozivá is alakulhat. Mert itt minden megtörténhet. ☺

Gyerekcipőben Kinek a bikini, kinek az úszógumi...

Most olyan írások is következnek, amelyek alapján azt hihetjük, úgy gondoljuk, arra következtetünk, hogy eldőlni látszik a Diákzsúri díjának nyertese. De legalábbis azt megállapíthatjuk, hogy mind a bácskertesi fiúk, mind a bácskertesi lányok belopták magukat a tordai gyermekek szívének minden csücskébe. A tegnapi fergetes vastaps után mára már fogalmazások is születtek arról, kinek ki, mi, miért és hogyan, miért igen, s az mennyire... S igaz, hogy még csak a tavaszi szél hoz magával meleget, de az is eldőlni látszik, kinek a bikini, kinek az úszógumi : miért és hogyan és mennyire. ☺

Bácskertes, Bácskertes, Bácskertes, Abba, Abba, Abba... Kinek mi és hogyan is?

TAMÁS: Nekem legjobban a csütörtök esti műsor tetszett, mert szeretem a táncot meg a zenét. Szerintem Ők fogják elnyerni az első helyet. Legjobban a tánc tetszett, és mikor a fiúk mentek fel a színpadra micimackós úszógumival bűvárszemüvegben.

KEVIN: Szerintem Ők nyerik az első helyet. Ami pedig tetszett, amikor a lányok jöttek ki a bikiniben.

ADRI: Tetszett, mikor táncoltak, és a férfi áttemelte a lányt egy kézzel.

LEÓ: Nekem az tetszett, amikor táncoltak.

ROLI: Legjobban az tetszett, amikor a fiúk felszaladtak úszógumiban és bűvárszemüvegben.

Nekem a tegnapelőtt esti színdarab tetszett a legjobban. Azért tetszett, mert vicces és érdekes volt. Nekem az is tetszett, amikor a Julis, a szobalány elejtette a tálcát, a villákat és a kanalakat is. A Guszti, a szobainas és a Julis, a szobalány berúgva jöttek haza a szállodába. Dr. Kovács, az orvos tapogatózott a sötétben, és feldöntötte a vödörben a jeges pezsgőt, és felébredt a Forgács, a gyártulajdonos.

**Fehér László
VIII. osztály**

Zajosak a hétköznapiak. Ahilyen gyorsan változtak át a hideg téli napok tavasszá, olyan gyorsan változnak a falu napjai.

A faluban megváltozott az élet, a sűrű hétköznapi színesebbé váltak, hisz Torda a házigazdája az Amatőr Színjátszók XVII. Találkozójának.

A központ tele van amatőr színészekkel. Már kora reggel ügyeskednek a szervezők, hogy minden rendben menjen, vendégeink jól érezzék magukat szerény kis falunkban. Minden délután kettő vagy több előadást láthatunk. Nekem különösen tetszett a tordai fiatalok színjátéka.

Egyszer én is szeretném kipróbálni, milyen lehet más bőrébe bújni.

Nagyon örülök, hogy a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója ellátogatott Tordára.

**Karvák Angéla
V. osztály**

Már kiskorunk óta állandóan fellépünk valamivel a színpadon, és nem szoktunk izgulni, hiszen már hozzászoktunk.

A mostani fellépésünk mégis más volt. A két hónapos előkészületek után nagyon nagy élmény volt a színpadon előadni mindezt. Nagyon izgultunk az előadás kezdete előtt. De ahogy elkezdődött a műsor, az izgalom is elszállt.

Remélem, hogy még sokszor lesz ilyen élményben részesünk, és hogy továbbra is foglalkozhatunk színjátszással.

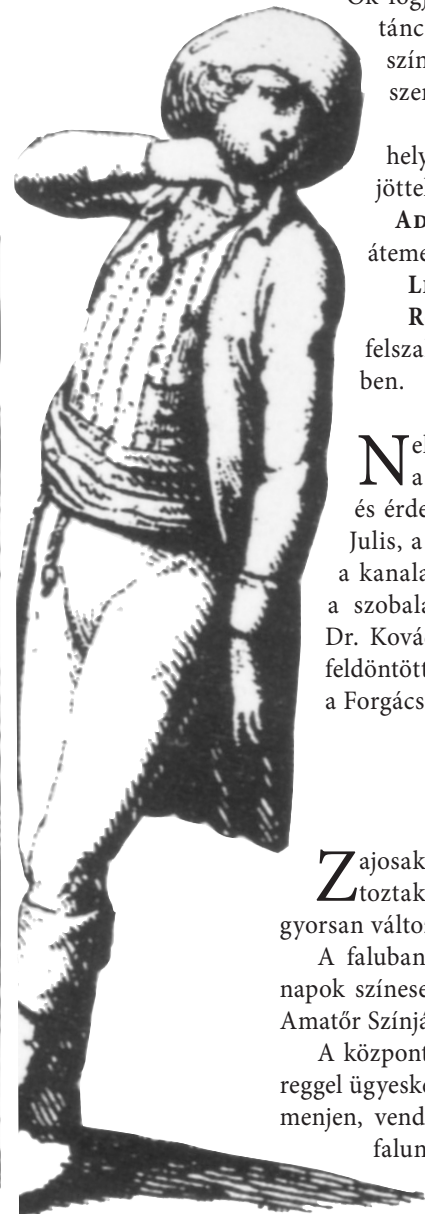
**Csipa Heléna
VIII. osztály**

Nagyon megörültem, amikor megtudtam, hogy nálunk lesz a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója. Szerintem ez egy nagy dolog, és mivel ez egy nagy dolog, így mindenkinek ki kell vennie belőle a részét.

A barátaimmal nagyon fellelkesültünk, amikor megtudtuk, hogy egy saját színjátszó csoportunk lesz. Az első próba az ismerkedésé volt, azután megkaptuk a szöveggönyvet. Azután pedig megszületett a csoda, és már a színpad közepén álltunk a megnyitón. Szóval gyorsan elmúlt az idő. Ahogy a többi produkciót nézem, rájövök, mi még mennyire az elején tartunk a színjátszásnak. Eddig mindegyik előadást megnéztem, a legjobb három számomra Zenta, Ada és Bácskertes.

Már alig várom a jövő évi Találkozót, hogy új embereket ismerjek meg és tapasztalatot szerezzek.

**Raffai Imola
VIII. osztály**

Nekem a szerda délutáni előadás tetszett, mert szép fiúk voltak benne. Nagyon érdekes és vicces volt. A lányok és a fiúk szép ruhában voltak. Nekem eddig minden előadás tetszett, de a tegnapi délutáni és esti tetszett a legjobban. De más darabokra is igyekszek eljutni, és azokról is írni. A tegnapi estin is mindenki nevetett. Minden produkció nagyon szép volt, és a holnapira is szeretnék menni.

Fehér Klaudia
VIII. osztály

Most Tóth Jánossal készítettem interjút. Elmondta magáról, hogy nagyikindai származású, és továbbra is ott él.

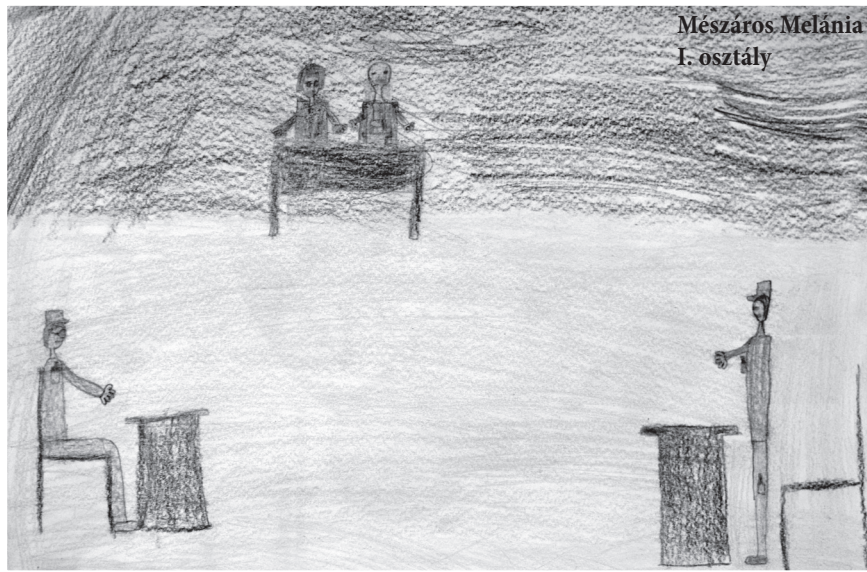
- Mióta foglalkozik a színésszel?
- Már 1986 óta foglalkozok rendezéssel.
- Mi volt az első fellépése, hogyan érezte magát, miközben a színpadon állt?
- 1980-ban volt, mikor először léptem föl Gárdonyi Géza Fehér Anna című darabjában. Őt mondatom volt, de nagyon lámpalázás voltam. Az mentett meg mindig, hogy 3 percig voltam bent, és a közönség úgy ráérezett,

hogy még kezdő vagyok és nagy tapsal kísértek ki. Még most is érzem ezt az érzést.

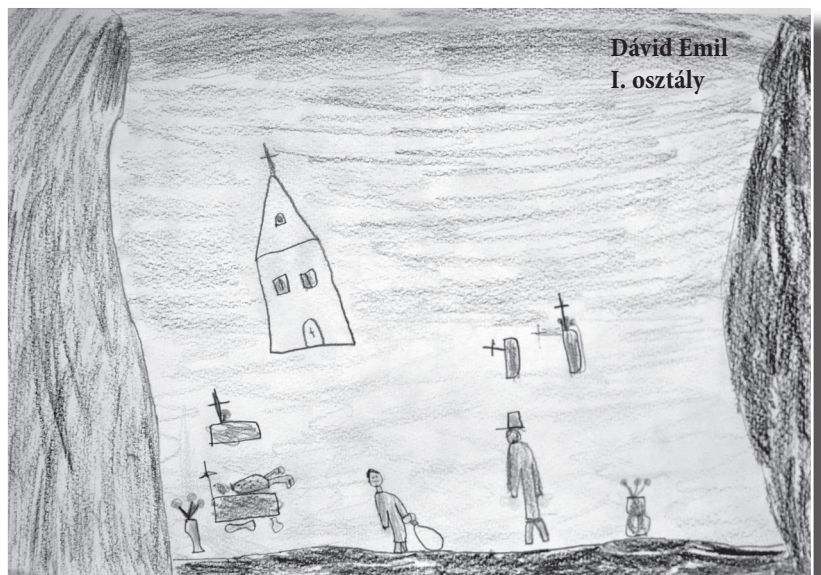
- Mikor döntött úgy, hogy rendező lesz?
- Hát ez már 86-ban történt, addig én csak szereplő voltam. Sok fiatal érdeklődött a színjátszás iránt, volt már hatévnyi színészi tapasztalatom - mondta Tóth János.
- Azután hogyan folytatta munkáját?
- Magyarországon kaptam lehetőséget, 2 évig képezhettem magam mint színész.
- Mit gondol a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület társulatának színjátszóiról?
- Nagyon összetartó, szerény csapat. Sokat és jól lehet Velük dolgozni. Nagyon aktívak és barátságosak.

Ennyi idő volt a beszélgetésre. Megérdemelték a közönség rajongását és figyelmét, hiszen csodálatosak voltak. Sok sikert a továbbiakban!

Makán Glória
VII. osztály

Mészáros Melánia
I. osztály

Dávid Emil
I. osztály

Vasárnap a Találkozó színpadán

Ünnepélyes díjkiosztó gálaműsor

Kilenc nap után, a kedves vendégek és a kedves zsűri, valamint a tordaiak előtt roppant ünnepélyesen bezárul a színjátások legnagyobb ünnepe a régióban. A díjazottak örülnek, a közönség szomorkodik, a szervezők pedig sóhajtoznak. Nem, semmi sem ilyen egyszerű, semmi sem fehér csak vagy fekete. A díjak után jön az ajándék-előadás.

Április 1., vasárnap, 18.00 óra

Ünnepélyes díjkiosztó gálaműsor. Átadásra kerül a 2012-es *Találkozó* két fődíja: a PATAKI LÁSZLÓ-DÍJ a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért és a BAMBACH RÓBERT-DÍJ a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásért.

További díjak: GARAY BÉLA-DÍJ a közösségteremtő tevékenységért; SZILÁGYI LÁSZLÓ-DÍJ a legjobb férfi főszereplőnek; FERENCZY IBOLYA-DÍJ a legjobb női főszereplőnek; NAGY ISTVÁN-DÍJ a legjobb férfi mellékszereplőnek/epizodistának; MAGYARI PIRI-DÍJ a legjobb női mellékszereplőnek/epizodistának; SZÁNTÓ RÓBERT-DÍJ a legjobb színpadi beszédért; a KÖZÖNSÉGDÍJ.

És persze számos különdíj.

Április 1., vasárnap, 19.30 óra

AJÁNDÉKELŐADÁS

SZERBHORVÁTH GYÖRGY: *De ki viszi haza a biciklit?* – monodráma egy felvonásban KRIZSÁN SZILVIA előadásában (60')

Az előadásról: A 2012. évi Találkozó utolsó „apropójaként” egy újabb kihagyhatatlan alkalom, avagy ezt az előadást is mindenkinek látni kell! Mert ezt az előadást nem értheti meg senki más, csak az, aki itt született, itt él, vagy innen ment el, vagy ide jött vissza, vagy innen vágyakozik máshova. **Rólunk szól.** Erről a maroknyi kis magyarságról VAJDASÁGBAN. A mi hétköznapjainkat, nyomorunkat és örömeinket mondja el, egy órányi önfeledt szórakozást biztosítva. Garantáltan nevetni fog!

